

Úvodníček

Máme tu červen a to znamená, že se chýlíme k závěru. Do tábora nám zbývá poslední výlet a tím je Oheň. A tam se dějí věci. Přes den budou veselé hry, poběží se Nibowaka a večer, ten bude slavnostní. U hořící hranice se vyhlásí výsledky celoročního bodování. Tak ještě dožehňte co se dá, ať taky něco vyhraje. Potom se bude šátkovat. Kdo z vás už ulovil dvě odborky a ještě nebyl šátkován, může se těšit na fešné doplňky k zelené košili. A to se přeci vyplatí se trošku snažit. A nezapomeňte pozvat na sobotní veselí i rodiče.

Morče

CeTaH & Oblečky

Možná jste si všimli, že se nezadržitelně blíží letní tábor a určitě se na něj těšíte stejně jako já. Aby na táboře nebyla nuda, je jako každý rok připravena celotáborová hra, ta letošní se bude odehrávat ve světě fantasy. Určitě jste nějakou tématickou knihu/film četli/viděli, například Pána prstenů, Hobita a podobné, takže vězte, že se setkáte s kouzly a magií, trolly, skřety a dalšími

bytostmi. Víc vám ale říct nemůžeme, to by pak nebylo překvapení a ani sranda.

Herní obleček letos nebude nijak složitý a určitě ho někteří zvládnete ušít sami. Jestli se na to necítíte, poproste maminky, babičky, tetičky, zda by vám neušily herní obleček na míru podle následujícího návodu.

Takže je to vlastně úplně obyčejný šátek, čtvercový. Jsou jen dvě omezení, nemůže to být úplně obyčejný šátek, ale musí být bílý a pokud možno bavlněný. Další podmínkou je velikost. Měl by být tak velký, aby vám, když ho přeložíte (jako na obrázku) a dáte si ho kolem hlavy, zbyly ještě rohy látky na zavázání – model ala pirát. Tip na výrobu je ten, že si vezmete nějaký šátek, který odpovídá tomuhle popisu (například oddílový kostkovaný šátek) a podle něj si uděláte ze starého

prostěradla nebo jiného bílého šátku (pozor na materiál – měla by to být bavlna). Celý šátek potom obšijete po obvodu, aby se nepáral.

Mojí poslední poznámkou je, že pokud máte nějaký správně velký

trojicípy šátek, tak ho klidně můžete použít, ale čtyři rohy jsou lepší (dá se totiž použít nejenom na hlavu).

Tolik informací k oblečkům. Teď už se můžeme na tábor všichni jen těšit...

Anežka

Noční pochod

Jak to tak bývá, sešli jsme se na Hlavním nádraží ve skromném počtu a nastoupili do vlaku. Pravda, vyrazili jsme poněkud později, než jak to bývá na Noční pochod obvyklé, ale alespoň jsme si noci užili dosyta. Po chvíli jízdy a jednom přestupu jsme už viděli Liběchov i s jeho nepřehlédnutelnou dominantou, uhelnou elektrárnou, a byli na něj natěšení, nicméně náš vlak v něm nestavěl, a tak jsme si museli ještě chvílku počkat. Po dalším přestupu jsme však už mohli vystupovat.

Tento výlet byl ve znamení geocachingu.

Hobo, Bužu, Helut a dokonce i Péča byli vybaveni svým náradím, a tak keškařili, kde to šlo. Péča se sice párkrát ztratila, když se pokoušela dosáhnout Pustáku vzdušnou čarou vedoucí přes propast, ale po nějakých 10 minutách jsme ji opět našli zmateně bloudící v lese.

Ale zpátky k Nočnímu pochodu. Ten proběhnul celkem klidně. V Tupadlích nás duševně oblažila hudební produkce v místní hospodě a žaludek nám občerstvila točená kofola. Někdy okolo

druhé v noci se naproti nám vynořil ze tmy automobilista Ikarus, který nám vyrazil naproti z Osinalického sedla.

Hurá! Ve tři hodiny ráno jsme u převisu. Vysílení padáme na lavičku u ohniště a začítáme se do knihy návštěv. V ní se dozvídáme zajímavou informaci – už alespoň dva měsíce zde řádí jakási drzá liška, která trempům olizuje v noci obličej a žere buřty a boty. Rozhodli jsme se, že nenecháme nic náhodě. Uschovali jsme všechno jídlo do pytlů a ty jsme zachytili za pomoci uzlovaček za skálu dobré dva metry nad zem. Takto ochránění před drzou liškou jsme konečně mohli ulehnout.

Dalšího dne jsme se vzbudili okolo poledne. Sluníčko nám svítilo pěkně do očí, a tak jsme se k vstávání nemuseli ani moc přemlouvat. Liška se dnes v noci nedostavila, i když byly jisté informace, že byla viděna u Téry ve spacáku. Posléze se ale ukázalo, že to byla

fáma. Pak jsme posnídali vydatnou slizkou snídaní, zabalili si a mohli vyrazit na tradiční trasu převis-studánka-Pusták. Při cestě na Pusták došlo k již zmiňovanému zbloudění Péči, která se pokusila proniknout do tajů používání GPS navigace – jak se ukázalo, tak neúspěšně.

Když jsme se spokojeně váleli na Pustáku, došlo k nemilé věci – začalo pršet. Najednou jsme stáli před těžkou volbou: jít se schovat pod převis a nechat padnout naše plány i cíle, nebo statečně

vyrazit za naším cílem – Střezivojicemi? Zvolili jsme druhou možnost a udělali jsme dobře. Tam jsme si za odměnu dali na místním fotbalovém hřišti párek či klobás. Viděli jsme tu i místní kuriozitu – pálení čarodějnic. Na tom by nebylo nic až tak zvláštního, kdyby nebylo 2. 5. 2008.

Už se začínalo smrákat, a tak jsme vyrazili shánět nějaký převis, kde bychom mohli přespat. Kousek pod vesnicí se nám to podařilo. Cesta k němu byla sice obtížná, ale stálo to za to. Tak ještě večer, na kterou jsem se těšil už od oběda (měli jsme totiž MASO) a hajdy do peřin.

Na další den jsme měli naplánovanou návštěvu skalního bludiště u Mšena. Tuto atrakci jsme si rozhodně nemohli nechat ujít, a tak jsme hezky šlapali, abychom to stihli. A vyplatilo se to, bludiště bylo natolik rozlehlé, že jsme v něm bloudili asi hodinu. Když už jsme byli dostatečně vybloudění, tak jsme navštívili ještě dopravní cestu pro švédské vojáky z doby třicetileté války a pak šli hledat místo ke spaní. Objevili jsme pěkné údolí a podle hesla „pršet nebude“ jsme ani nestavěli páro. Po zabydlení Kokeš kamsi zmizel ... bylo to velice tajemné ... a za chvíli se vrátil a nesl pekáč plný tiramisu!!! To bylo pro Janu k jejím 18. narozeninám od jejích rodičů, skrývajících se kdesi opodál. Bylo moc dobré, takže děkujeme.

Na další a zároveň poslední den Nočního pochodu jsme měli naplánovanou trasu asi 6 kilásků

(kdo by se taky poslední den chtěl uhnat, že?). Koukli jsme se na Pokličky a za chvíli jsme se už vyvalovali na náměstí ve Mšeně a lízali slavnostní zmrzlinu. Shodou náhod jsme zde potkali Pandu s jejím oddílem.

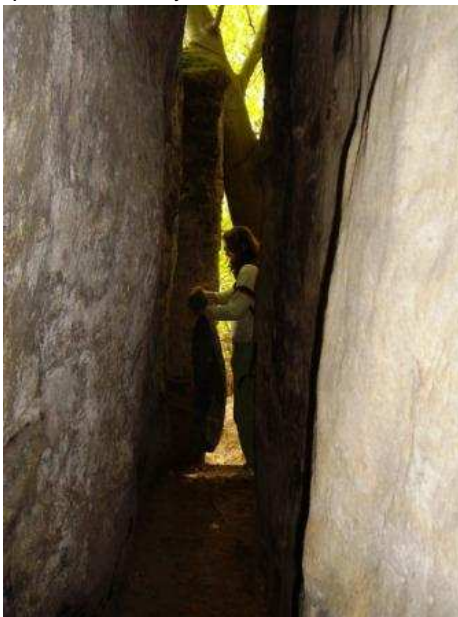
To je asi tak vše. Nezbyvá než dodat: „Ale dobrý to bylo!“

Ajdam

Tri-lo-bití

Tak si tak jedeme vláčkem do Berouna (přes Rudnou, jak stálo na nádraží), vystoupíme si v Loděnici, že si jako projdeme okolí, a náhle se k nám přitočil někdo cizí. Ale nebyl to jen tak někdo. Byl to sám prof. Kuthal, který stál na okraji velkého objevu, velkého objevu velkého trilobita. Stál tam bohužel sám, což jak jistě uznáte, není mnoho, tak sháněl pomoc. Po menší diskuzi o výplatě jsme mu ji přislíbili. Pláclí jsme si a vydali se na místo, kde profesor předpokládal výskyt pozůstatků onoho prvohorního živočicha.

Pořád se mu však zdálo, že je nás nějak mnoho, asi nechtěl za kopácké práce příliš utrácet, tak nastalo dělení do dvou týmů a následně testování každého z nich ve znalostech od prehistorie až po současnost. Ačkoli se hned v první soutěži jeden z týmů dostal do vedení (nebudu ho zde jmenovat, aby ti druzí nezáviděli), bylo třeba testovat dále. Nastal test štětečkování. Kdo očistí zaneřáděný, vrstvami prehistorického prachu zapadány předmět

lépe? Kupodivu tým v dovednostech původně horší. Na profesora padla nerozhodnost. Nechal nás tedy sbírat zkameněliny částí toho jeho vysněného zvířete a ty pak nést s sebou, řka, že není nic lepšího co si nacpat do batůžků, když jsme si v nich udělali místo již ve vlaku.

Obtěžkáni kamením jsme se vydali směr Bubovické vodopády. Nic nepomohly stížnosti, že je to do kopce, ani fakt, že z údolí duněla fajn techno muzička, profesor šel tvrdě za svým cílem. Přece to teď nevzdáme, vždyť říkal, že zaplatí. Šli jsme tedy s ním. Jenže on vprostřed louky našel další zkamenělinu, tentokrát část nohy trilobita, a rozhodl se, že nám ozřejmí, jak se tomu zvířeti asi chodilo. No, těžko. Navíc to vypadalo na déšť, tak jsme radši vyrazili dál. Krajina se nám příjemně vlnila pod nohama, místy se zajímavě bahnila a my už se těšili na odměnu. Aby to ale nebylo jen tak, tak učenec co

chvilí našel nějakou část toho prehistorického tvora a pak nás pomocí praktických cvičení poučoval, jak ten tvor žil, za jakých podmínek, jak bojoval s nepřáteli, co jedl, jak se orientoval po tmě atd. Došlo tedy například na chlazení Pečeně, poznávání květin hmatem či odrážení vyfouklého balonu hlavou, na které měl odrážející krunýř z trilobita. Kde ho ten vědec vzal a proč mu ke štěstí zachovalý krunýř nestačil, je mi sice trochu záhadou, ale asi k tomu má nějaký důvod.

Zajímavostí, která nás trochu vytrhla ze stereotypu profesorova vzdělávání, bylo místo zvané Propadlé vody, objevené teprve před cca 10 lety. Voda zde proudí podzemním systémem chodbiček kamsi do dále. A navíc v textu nebylo nic o trilobitech.

A zase jít o kousek dál. Konečně se přiblížily Bubovické vodopády. Tedy, vodopády. Taková vlhká kamenitá rokle, po jejímž dně se klikatili chodníček se zábradlím podél něčeho, co by se, pokud bychom chtěli přehánět, dalo nazvat čůrkem vody. Ten, jak název místa napovídá, padal z kamene na kámen. Ještě, že tam byla ta jeskyně. Marcel nám ukázal, jak rostou krápníky a Kokeš při

pořizování fotografií oslepil několik jedinců.

Šli jsme dál, proti proudu cyklistů snažících se vyjet po vlhkých kamenech vodopády vzhůru. Blížíme se k Srbsku. Jsme v Srbsku. Profesor nás zaparkoval před obchodem a vyrazil pryč, přičemž blábolil něco o tom, že tady to konečně je. Ať si jde, aspoň je chvíle na sváču. Seděli jsme a jedli, když v tom Kokešovi zazvonil telefon. Že prý to profesor našel, tak ať mu pošleme ty kamínky, co celou dobu taháme a vyrazíme za ním. Vyběhl tedy rychlý běžec s kamením a my vykročili. Cestou jsme potkali profesora. Nadšeně se usmíval a ptal se, zda máme ty kousky, které jsme na začátku cesty sesbírali. Rychle nám došlo, že ten telefonát byl falešný a my vydali vzácné úlomky zkamenělin do nepravých rukou. Nezbývá,

než je vybojovat zpátky. Protivníků bylo naštěstí málo, a tak jsme, silně podporováni profesorem, který celou akci zpovzdálí řídil, zakrátko dali darebákům co proto a potenciální naleziště zkameněliny obřího trilobita padlo pod naši kontrolu. Kde však hledat?

Ještě, že tam byl profesor Kuthal se svými zkušenostmi. Poradil nám a stopu vedoucí ke zkamenělině ukázal. Pátrali jsme ve křoví jak diví, když v tom – radostný výkřik jednoho z nás – zkamenělina byla naše. Rychle jsme ji s profesorem vyměnili za odměnu.

Tak, vědec má svůj kámen a může dál bádát, my máme odměnu a můžeme jít na vlak do Prahy. Stejně už to pro dnešek stačilo. Jen je škoda, že se ta čokoláda v teple roztekla...

Čárli

Fotka měsíce

Jako každoročně se blíží tábor a s ním vrcholí sezóna lovu odborek. Z toho důvodu dnes opět mírně zafušíjeme do řemesla jinému článku, protože se podíváme na lov odborek z trochu jiného pohledu. Poptali jsme se totiž Hoba, zkušeného to lovce, jak vlastně na ty odborky vyzrát. V následujících řádcích vám přinášíme několik jeho rad.

Zásadní roli hraje podle Hoba pečlivá příprava. Před samotným

lovem je třeba prozkoumat, v jakých oblastech se ta která odborka nejčastěji vyskytuje, čím se živí a jaké má zvyklosti. Tento průzkum může zabrat celé dny i týdny – je totiž známo, že některé odborky jsou velmi plaché a objevují se pouze zřídka. Víme-li již o odborce něco, přichází další fáze: zvolení vhodné strategie odlovu. Zde samozřejmě hraje roli vhodné načasování a moment překvapení. Jak říká Hobo, na odborku je třeba zaútočit rázně a bez varování, takže než se stačí vzpamatovat, je ulovena. Anebo to skončí úplným fiaskem, ale to už k lovu tak nějak patří. O tom přidal Hobo k dobru jednu loveckou historku: jednou prý takto bleskově atakoval na první pohled zcela neškodnou odborku, ale až při čelní srážce se ukázalo, že to byl druhý stupeň. I to se může stát. Každopádně když už dojde ke střetu, o úspěchu rozhoduje kromě zkušenosti také vhodná výbava. Hobo se

například na lov odborek vydává zásadně ve svých loveckých rukavicích (na snímku). Ví totiž, že povrch těla odborek je velmi kluzký, a tudíž snadnou vyklouznou i ze zdánlivě

nepřekonatelného sevření. A jak je vidět z Hobova výrazu na snímku, bez patřičného odhodlání nemá cenu na lov ani vyrážet. Doufejme tedy, že vám těchto pár rad k něčemu bude a lovu zdar!

Marcel

Odborky

A máme tu další část o odborkách. Tentokrát se to bude týkat Zdravotníka. Tato odborka zahrnuje častá zranění, která se nám mohou přihodit, ale i to, jak můžeme pomoci, když už se to stalo. Mezi takové častější bolístky patří třeba puchýř nebo úžeh, ale třeba i podvrtnutý kotník. A teď se nám ještě navíc probudila klíšťata, takže si ve Zdravotníkovi můžete přečíst, jak se proti nim bojuje :-). Je určitě dobré vědět aspoň zhruba jak při nějakých zraněních postupovat, někdy se to může opravdu hodit. Některé léky, které jsou na konci napsané, budete možná i sami znát. Tak na sebe dávejte pozor, ať se vám nic nestane a můžete jet na tábor :-)

Gizela

P.S.: Doufám, že si ty odborky schováváte a nezapomenete si je na tábor vzít!

Všudybud Všeživ

Sláva nazdar výletu, výletu – tak tedy už jsem zase tu. I s článkučkem. Tentokrát vám nabídnu něco zajímavostí o Nočňáku a o jednodeňáku z Loděnice do Srbska.

V pořadí první byl Nočňák, takže začnu s ním. Netradiční cesta směrem na Mšeno vedla kolem Průsečné skály. Vypadá trochu jako cestička od myši, jenomže je ve skále. Jak to vzniklo? V průvodcích se píše, že ji vyhloubili Švédové, jenže proč by to asi dělali? A jak dlouho by jim to trvalo? Asi dlouho, protože je asi metr a půl hluboká. Nejpravděpodobnější je, že tudy vedla opravdu cesta, a jelikož byla příhodně široká, jezdilo se po ní vozy. Postupně se vodní erozí a pravidelným ježděním prohloubila do dnešní podoby. Ale kdo ví, možná to byl nějaký hyperaktivní švédský krteček. Možná se neudržel a o kus dál vyhloubil i skalní bludiště. Nebo že by ne? Tohle bludiště

totiž prý vzniklo „samo“. Přijde vám divné, že něco může vzniknout „samo“? Ono to je vždycky vlivem něčeho: tady třeba deště, mrazu a větru. Ale „samo“ se povedlo, co? Podobných skalních útvarů plné Mšensko.

A ještě k námětu názvu Nedvězí. Tak za prvé není samo – je to docela rozšířený název, ale původ vzniku tohoto Nedvězí je následující: nejstarší pojmenování osady bylo Medowes – Medvězí ve smyslu ves medvěďů, z čehož v 16. století vznikl název Nedvězí – Nedvězská a v německém jazyce Nedoweska. Že to nemá určitě daleko od pravdy, medvěďů a od medu dokazují nedaleké Medonosy. Německé a české jméno odkazuje k neradostné historii. Komu z vás se zdá, že místní příroda je taková divočejší, bez lidí a vůbec divná, zkrátka, že je to trochu mrtvý kraj, tak se příliš nemýlí. Je to způsobeno tím, že po druhé světové válce byl tento kraj, patřící do Sudet, vysídlen. Nové obyvatelstvo nikdy nedosáhlo takového počtu, a tak je tu spousta opuštěných velkých stavení, která se podaří zachránit před zřícením opravdu asi jen zázkakem (jak jsme viděli u Buráka).

Druhým výletem byl jednodeňák, na kterém se šlo z Loděnice přes tzv. Propadlé vody do Srbska. O Srbsku jsem tu už psala na podzim. Další zajímavostí v okolí jsou známé Solvayovy lomy. Tudy jsme sice tentokrát nešli, ale to hlavně proto, že jsme tam tudy šli už mnohokrát předtím. Nuže něco podrobností. Solvayovy lomy jsou již dávno opuštěné těžaři, ale nyní jsou obnoveny ve skanzenu. Co je to skanzen? To je něco na způsob muzea, kde se předvádí „na živo“, jak se pracovalo, jak to tam chodilo, když to ještě bylo funkční. Tedy v případě lomů vás možná povozí i v důlním vozíčku a hlavně vysvětlí co a jak. Jestli jste tam ještě nebyli, řekněte rodičům, je to moc

hezké. Skupina nadšenců vás tam provede, možná i v dobových kostýmech.

Další, zatím však nepřístupnou zajímavostí zdejší poddolované krajiny, je „nová“ jeskyně Arnika u Propadlých vod. Nově objevena byla v roce 1995, kdy celé údolíčko zaplavila voda z přívalových dešťů. Pozorovatele upoutalo, že se propadala do země a kamsi mizela. Po jejím opadnutí byl zahájen výzkum a dosud byla objevena jedna 155 metrů dlouhá jeskyně. V nehlubším místě má prý

dokonce 36 metrů pod úrovní země.

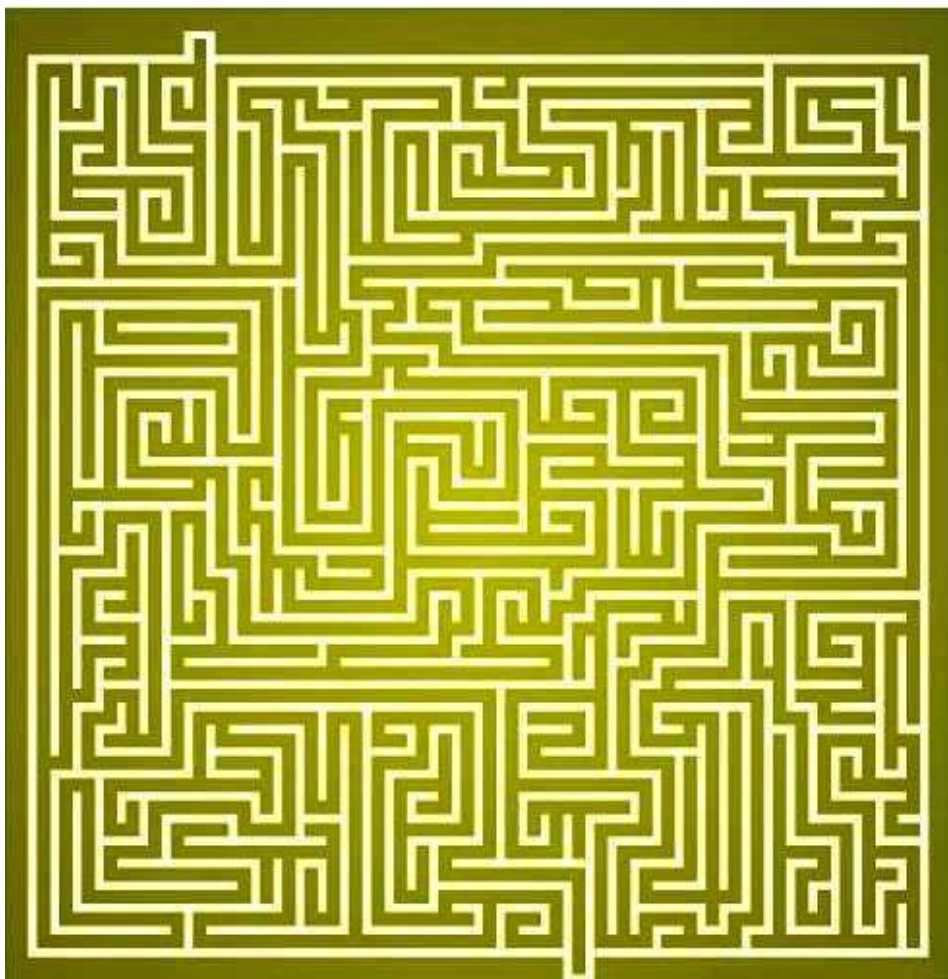
Tak to bude pro dnešek všechno. Pampalá!

Anežka

Luštěňky

Zdravím všechny, po nucené odmlice jsou tu opět Luštěňky. Máte radost? Já ano, dnes se do toho vrhneme po hlavě a nebudeme nic dlouho rozmýšlet. První úkol na dlouhé odpoledne u vody je bludiště.

Jestli jste se neztratili, můžeme

pokračovat dál. Máme tu jednu kolečkovou hádanku. Dvě ozubená kolečka v bedničce a otázka zní, kolikrát se otočí malé kolečko vůči krabičce při oběhu kolem většího?

Tímto vás zdravím a těším se u dalšího vydání...

Zúza

Bodování !

A už se nám blíží závěrečné finále. Jsme svědky zápasu o první tři místa! Kdo z koho? O tom nejspíše rozhodne Nibowaka a další zábavné hry na Ohni.

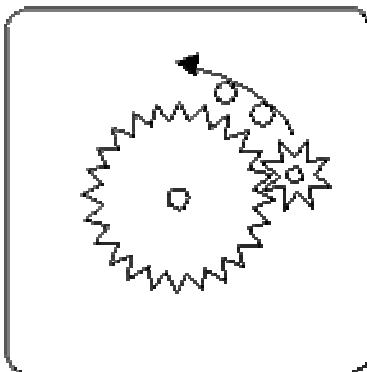
Vígo a Ajdam

DRUŽINY

1	Zubři	185
3	Myšáci	173
2	Kamzíci	88
4	Křečci	76
5	Lochnesky	74

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	391
1	Eda (ZU)	296
2	Mája (MY)	281
3	Helmut (KA)	277
4	Chrob (ZU)	228
5	Terka (MY)	220
6	Míša (MY)	219
7	Sára (ZU)	217
8	Lída (KA)	215

9	Káča (MY)	207
10	Kristýna (ZU)	145
12	Ondra (LO)	121
13	Honza (KŘ)	120
14	Tomáš (LO)	119
15	Žalud (ZU)	112
16	Kačka (KŘ)	106
17	Jáchym (ZU)	98
	Damián (MY)	98
19	Honza (LO)	92
20	Sebík (ZU)	90
21	Dolar (KA)	84
22	Pavel (LO)	82
23	Nikolka (KŘ)	78
24	Vašek (LO)	63
25	Honza (MY)	62
26	Marek (MY)	51
28	Katka (KŘ)	51
29	Lenka (KŘ)	10

KOČOVNÍK & OSMAK

